

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 51C/197/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225053
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2015:1212225053.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Michaelou Krajčovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 1 848,14 eur a nemajetkovej ujmy 396,63 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 11.06.2015 **z a m i e t a**.

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Návrhom zo dňa 21.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, sa žalobca domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: XXXXXXXXX dlžníčkou (povinnou) Y. M., nar. XX.XX.XXXX (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX12830/2011) v zákonom stanovenej lehote. Žalobca sa zároveň domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobcovi 1 848,14 eur z titulu majetkovej škody a 369,63 eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Návrh na začatie konania žalobca odôvodnil tým, že žalobca ako veriteľ zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX, navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXX dlžníčkou (povinnou) Y. M., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX12830/2011. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu (Okresný súd Bratislava II) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spísanú súdnym exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011 k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Žalobca uviedol, že

rozhodnutie rozhodcovskej komisie, vo vzťahu ku ktorej nebola založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, je úplne iným právnym inštitútom ako rozsudok rozhodcovského súdu.

Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.10.2011 (konanie pritom začalo 25.07.2011) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 85 dní).

Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, bolo príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Podľa žalobcu, ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej (len v závere konania z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie sa obmedzí na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietne vydať poverenie na vykonanie exekúcie - avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva), uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ust. § 40 a nasl. zákona č.244/2002 Z.z (ďalej len „ZoRK“). Exekučný súd nie je súdom v zmysle ust. § 40 a nasl. ZoRK, nekoná o zrušení tuzemského rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Podľa žalobcu, exekučný súd tým, že svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane tak existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods.2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav v zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobca uviedol, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonania exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca uviedol, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len s nepomermi ťažkosťami. Hmotná škoda pozostáva zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom žalobca uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy.

Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch 369,63 eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonania exekúcie v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčie povinného, keď neexistoval akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov žalobcu, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil žalobca požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca mal za to, že má právo na primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom a stratu dôvery v právo v sume 369,63 e, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Žalovaná, v písomnom vyjadrení zo dňa 22.07.2013 žiadala žalobcu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko mala za to, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

Uviedla, že žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup, ktorým má spočívať v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona č. 514/2003 Z. z. Pojem „nesprávny úradný postup“ nemá legálnu definíciu a v súlade s rozhodovacou praxou súdov (rozsudok NS SR 4Cdo 24/2004, uverejnený pod publikačným číslom 23/2011) ho možno vymedziť ako „porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí“. Teda akýkoľvek postup súdu (zahrňujúci napr. právne posúdenie veci, záver o tom, že je oprávnený preskúmať exekučný titul, zistenie skutkového stavu, výber, aplikácia a interpretácia zvolených právnych noriem na skutkový stav), ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť „nesprávnym úradným postupom“ na účely zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ žalobca namieta takýto postup súdu, ktorý sa nepochybne prejavil vo vydanom rozhodnutí (uznesení o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie), je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vylúčená.

Žalovaná s poukazom na ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ďalej uviedla, že v danom prípade nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože z týchto zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je, okrem iného, nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nie je v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená, preto predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v konaní o náhradu škody proti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

K tvrdeniu žalobcu, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal „opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu“, žalovaná poukázala na uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 3.3.2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.9.2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.3.2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, zo záverov ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť ex

offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zákona o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny.

K žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcemu v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, žalovaná uviedla, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Podľa žalovanej nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15-dňovú lehotu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Žalovaná taktiež uviedla, že nie je preukázaný žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci v existencii priedňahov, keď žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na priedňahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedňahov. Žalovaná bola toho názoru, že efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na priedňahy. Žalovaná zároveň vzniesla námietku premlčania, keďže mala za to, že k uplynutiu lehoty na rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie došlo tri roky pred dňom, kedy bola žalovanej doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku.

Pokiaľ sa žalobca domáha náhrady škody pozostávajúcej z materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho názoru nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere, je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Pokiaľ sa žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20% z istiny a príslušenstva priznanej mu rozhodcovským rozsudkom, ktorá má byť podľa žalobcu spravodlivou satisfakciou za vnútorný zásah do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu), žalovaná má za to, že požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou a spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody považuje za krajne nesprávny. Žalovaná, s poukazom na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) J 1360 a článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, uviedla, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej

moci. V takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považovala žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu.

Z rozhodovacej činnosti súdu má súd vedomosť, že žalobca doručoval súdu v prílohe podania zo dňa 02.9.2013 na založenie do súdnych spisov ako dôkaz o skutočnostiach tvrdných v jednotlivých žalobách originál znalecký posudok č.1/2013, ktorý dňa 24.6.2013 vypracoval doc. JUDr. PhDr. Miroslav Slašťan, PhD. vo veci rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie a zároveň oznamoval súdu v obdobných konaniach, že došlo k založeniu originálu znaleckého posudku č.1/2014 vypracovaného Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., a to do spisu sp. zn. 9C/28/2012 s tým, že predmetný znalecký posudok považuje za dôležitý dôkaz o skutočnostiach tvrdných v jednotlivých žalobách, preukazujúci minimálnu výšku spôsobenej škody. Ďalej žalobca uviedol, že znalecký posudok pozostáva zo 107 strán, pričom 61 strán tvoria prílohy k tomuto znaleckému posudku a predloženie originálu znaleckého posudku do každého zo súdnych konaní, ktorých sa posudok týka, by bolo z pohľadu žalobcu mimoriadne finančne nákladné a z pohľadu súdu technicky a personálne zaťažujúce. Taký postup by podľa žalobcu nebol v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania, preto žalobca založil na Okresnom súde Bratislava II v Bratislave jediný originál do vyššie označeného súdneho spisu. Žalobca týmto odkázal na tento originál znaleckého posudku ako na skutočnosť známu súdu z jeho činnosti.

Súd vec prejednal v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, žalobcu a žalovanej, ktorí sa na pojednávanie dňa 19.06.2015 nedostavili, hoci boli riadne predvolaní. Súd prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Právny zástupca žalobcu svoju neúčast' ničím neospravedlnil, ani nepožiadal o odročenie pojednávania. Právny zástupca žalobcu doručil súdu emailom, odoslaným dňa 11.06.2015 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním veci.

Žalovaná svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila emailovým podaním odoslaným dňa 11.06.2015 z dôvodu hospodárnosti konania s tým, že nežiadala odročiť pojednávanie a trvala na písomnom vyjadrení k žalobe.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Dôvodom pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí byť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši prejudiciálna otázka. Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám s poukazom na ustanovenia § 135 ods. 2 O. s. p. V predmetnej veci zaujatosť zákonného sudcu, ktorý vec prejednáva, žalobca namietal už v podanej žalobe. O jeho námietke bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. uznesením zo dňa 17.10.2012 č.k. 4NcC/79/2012-20, právoplatným dňa 09.11.2012, ktorým zákonná sudkyňa JUDr. Michaela Krajčová nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 51C/197/2012, keďže nebola zákonnou sudkyňou v predmetnej exekučnej veci.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo

medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 30.10.2013 č.k. II. ÚS 556/2013-10 sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.10.2012 č.k. 4NcC/79/2012 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a ani podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., keďže sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.10.2012, č.k. 4NcC/79/2012-20 bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.10.2013 odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie a neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

Súd preto návrh žalobcu zo dňa 11.06.2015 na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol, keďže v čase rozhodovania súdu o tomto návrhu na Ústavnom súde SR žiadne konanie o ústavnej sťažnosti žalobcu neprebíhalo.

Vykonaným dokazovaním oznámením obsahu listinných dôkazov predložených účastníkmi konania a zadovážených súdom (§ 129 O. s. p.), zistil súd tento skutkový stav veci:

Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 39Er/1897/2011 súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie žalobcu ako oprávneného zo dňa 25.07.2011, na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 05.05.2011 sp. zn.: SR 02972/11 vydaného v prospech oprávneného proti povinnej Y. M., rod. č.: XXXXXX/XXXX, bola doručená tunajšiemu súdu dňa 16.09.2011 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 12830/11.

Uznesením zo dňa 04.11.2011, č.k.: 39Er 1897/2011-10, proti ktorému nepodal oprávnený odvolanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2011, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v plnom rozsahu z dôvodu, že exekučný titul - rozhodcovský rozsudok priznáva oprávnenému plnenia, ktoré sú vo väčšom rozsahu právom nedovolené.

Uznesením zo dňa 31.01.2011, č.k.: 39Er 1897/2011-21, proti ktorému nepodal oprávnený odvolanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.03.2012, exekučný súd exekučné konanie sp. zn. 39Er 11897/2011, EX 12830/2011 vedené súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým zastavil.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu (v znení účinnom od 01.01.2011 do 31.12.2012), ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť

úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 44 ods. 2, vety pred bodkočiarkou Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 19.5.2011 (v znení účinnom od 01.7.2010 do 31.5.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 19.5.2011 (v znení účinnom od 01.7.2010 do 31.5.2011), podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení právnych predpisov súd dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v exekučnej veci oprávneného proti povinnej Y. M.O., vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 39Er 11897/2011, vydal tunajší súd dňa 04.10.2011 uznesenie, proti ktorému nepodal oprávnený odvolanie a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2011, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, doručenú tunajšiemu súdu dňa 16.09.2011. Z uvedených skutkových okolností jednoznačne vyplýva, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 18 dňoch od podania žiadosti. Pokiaľ žalobca v žalobe uvádza, že konanie začalo dňa 25.07.2011 a exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.10.2011, teda došlo k omeškaniu viac ako 85 dní, súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca podal žalobu tvrdiac, že exekučný súd nevydal rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote a na tomto základe aj uplatňuje náhradu škody. Nie je preto možné exekučnému súdu pripočítať čas od podania návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi do podania žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (exekútor má podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku

predložiť návrh oprávneného na vykonanie exekúcie s exekučným titulom a žiadosťou o udelenie poverenia exekučnému súdu do 15 dní od doručenia návrhu, čo súd nemohol ovplyvniť a žalobca ani netvrdí, že by zo strany súdneho exekútora došlo k nejakému porušeniu povinnosti) a tiež nezodpovedá skutočnosti tvrdenie žalobcu, že by o žiadosti bolo exekučným súdom rozhodnuté až 18.10.2011. Nejde teda v žiadnom prípade o taký časový úsek, ako to tvrdí žalobca, teda tvrdenia v žalobe v tomto smere nezodpovedajú skutočnosti.

Žalobca sa po tom, čo žalovaná jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovela, domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy voči žalovanej z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca namietal nesprávny úradný postup súdu podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým je porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

V exekučnom konaní sa postupuje podľa Exekučného poriadku (zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov), ktorý v § 44 ods. 2 stanovuje 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti exekútora o udelenie poverenia. Zákon v tomto ustanovení, ale ukladá súdu povinnosť vydať exekútorovi poverenie na vykonanie až po vykonaní prieskumnej činnosti exekučného súdu, v rámci ktorej súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul a keďže exekučné konanie je súdnym konaním, exekučný súd v súlade s § 251 ods. 4 O.s.p. je povinný pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie skúmať podľa § 103 O.s.p. aj splnenie podmienok, za ktorých môže konať vo veci. Znamená to, že postup exekučného súdu (prieskumná činnosť) ustanovený právnou normou, ktorou je v danom prípade Exekučný poriadok, bezprostredne predchádza a súvisí s rozhodovacou činnosťou exekučného súdu, ktorá sa prejaví v samotnom rozhodnutí vydaním poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi alebo zamietnutím žiadosti exekútora o udelenie poverenia v závislosti na výsledku prieskumnej činnosti exekučného súdu, ktorá predchádza vydaniu samotného rozhodnutia.

Z ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky (viď rozsudky NS SR sp.zn. 4Cdo 60/2003, sp. zn. 4Cdo 24/2004, rozhodnutie NS ČR sp.zn. 129/1997), ktorých závery sú, podľa názoru súdu aplikovateľné aj na činnosť súdu (jeho úradný postup), činnosť súdu, ktorá sa prejaví v samotnom rozhodnutí, ako i vydanie samotného rozhodnutia, nie je možné subsumovať pod nesprávny úradný postup.

V danom prípade výsledkom prieskumnej činnosti príslušného exekučného súdu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 1897/2011 bolo vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v primeranej lehote 18 dní od doručenia žiadosti, zodpovedajúcej právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov,“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), pričom súd poukazuje na to, že Exekučný poriadok nestanovuje na vykonanie prieskumnej činnosti exekučného súdu upravenej v § 44 ods. 2 lehotu ani nestanovuje lehotu na vydanie rozhodnutia, ktorým exekučný súd zamietne žiadosť exekútora o vykonanie exekúcie.

Pokiaľ žalobca namieta nesprávnosť právneho posudzovania otázky splnenia predpokladov a podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v jeho prieskumnej činnosti, vylučuje tým možnosť označiť tento postup za nesprávny úradný postup na účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právne posúdenie exekučného súdu, ku ktorému došiel v rámci prieskumnej činnosti, sa totiž premietlo v samotnom rozhodnutí exekučného súdu, ktorými rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktoré neboli zrušené odvolacím súdom pre rozdielnosť právneho posúdenia otázky splnenia predpokladov a podmienok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v jeho prieskumnej činnosti, a toto ani nebolo ako právoplatné rozhodnutia pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom. V danej veci preto nemôže ísť ani o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

K tvrdeniu žalobcu, že exekučný súd nelegálne postupoval, keď skúmal predložený exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok, súd poukazuje na to, že exekučný súd v exekučnom konaní nepreskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Tento záver vyplýva z rozsiahlej judikatúry tak Ústavného súdu SR, na ktorú poukázala aj žalovaná vo vyjadrení k žalobe a vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá sa zaoberá touto problematikou (rozhodcovský rozsudok a prekážka veci rozhodnutej v exekučnom konaní), napr. uznesenie zo dňa 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenie zo dňa 5. decembra 2012 sp. zn. 6Cdo 135/12.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca v konaní nepreukázal (ani predloženým listinným dôkazom - znaleckým posudkom č. 1/2013, vypracovaným dňa 24.6.2013 doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD. vo veci rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch v práve Európskej únie) ním tvrdený nesprávny postup exekučného Okresného súdu Bratislava II v Bratislave v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 39Er 1897/2011. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je daná táto zodpovednosť, súd už neskúmal splnenie ďalších podmienok (vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom), preto v tomto smere ani nevyhodnocoval listinný dôkaz - znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., predložený žalobcom na preukázanie výšky škody, a návrh žalobcu ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Keďže úspešnej žalovanej vo veci v konaní žiadne trovy nevznikli (aspoň zo spisu nevyplývajú), súd jej ich náhradu proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na tunajšom súde, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona